

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Folk-Sagor

10.

Wallare-Mannen.

Ät huru roligt,
Wid brasan förtroligt
Ätt hdra talas om jettar och troll
Om winterwällen,
Då trolen på hällen
Dansa sin ringdans i stjernklar natt.

—♦♦♦♦♦—
Kalmar. Hos Ströhm & Bröder Westin 1854.
Pris: 4 fl. 6ko.

Wallaremannen.

Det war en gång en fattig wallpojke, som inte hade någon huld eller skyld i werlden, utom sin styfmoder. Men styfmodern war en elak qwinna, och unnade honom hwarcken att få något i sig eller på sig. Den stackars pojken led så mycken nöd. Hela Guds långa dag måste han walla få; men aldrig fick han så mycket som ett skapandes grand, utom en ringa beta bröd, morgon och afton.

En wacker dag hade styfmodern gått bort, utan att lemna fram någon mat. Wallpojken måste således drifwa till skog, fastandes, och såsom han war mycket hungrig, grät han bitterligen. Men när middagen kom astorkade han sina tårar, och gick upp på en grön kulle, hwarest han hade för sed att hwila sig, när solen brände warm om sommaren. På kullen plågade alltid wara friskt och daggigt under de löfwiga träden; men nu war daggen borta, marken torr, och gräset nedtrampadt. Detta föll wallpojken sällsamt före, och han undrade hwem som trådat i gröngräset. Bäst han nu satt i djupa tankar, märkte han någonting, som låg och glimmade emot solen. Pojken sprang dit för att se efter, och fann så ett par små, små skor af det aldradhwitaste glas. Då blef han åter förnöjd, glömdede sin hunger och lekte hela dagen med de små glasforna.

Om qvällen, när sol gick i skog, lockade wallpojken sitt få, och dref till bys. När han nu hade kommit ett stycke på vägen, mötte honom en liten, liten gösse. Piltten helsade vänligt: "god qväll!" "God qväll igen," helsade wallpojken. Den lille sporde: "har du hittat mina skor, som jag på morgonen tappade i gröngråset?" Wallpojken gaf till swars: "ja, jag har funnit dem. Men, låra du! låt mig behålla de små skorna; jag har tänkt gifwa dem åt min styfmoder, så får jag kanske litet mat, när jag kommer hem." Piltten bad nu så innerligen wackert: "gif mig åter mina skor! en annan gång will jag tjena dig igen." Då gaf pojken tillbaka de små glasskorna; men den lille blef mycket glad, nickade förtroligt, och sprang sina fårde.

Wallpojken lullade nu ihop sin boskap, och gaf sig på hemvägen. När han kom till gården war det redan mörkt, och styfmodern bannades att han kom så sent. "Der står gröt qwar i fatet," sade hon, "åt nu och packa dig i säng, så att du i morgon bittida kan komma upp med annat folk." Den stackars wallpojken tordes icke swara till dessa hårda ord, utan åt, och smög derefter bort till hösfullen, hwarest han plågade sofwa. Men hela natten drömde han om intet annat, än den lille piltten och hans små glas skor.

Nästa om morgonen, innan sol sten östan, wäcktes pojken af sin styfmoders rop: "upp med dig, din låtting! det är ljusan dag, och kråken böra inte stå och hungra för din skull." Han steg nu genast upp, fick en beta bröd, och lullade sitt få i wall. När han kom till den gröna fullen, som alltid war så swal och skuggig, tycktes det honom underligt, att

Daggen war bortskafad ifrån gråset, och marken torr, ja nästan mera än dagen förut. Bäst pojken nu satt i djupa tankar, fick han se någonting, som låg i gröngråset och skimrade emot solen. Han sprang genast dit, och fann en liten, liten hätta (mössa); men hättan war röd till färgen, och små gyllene flockor woro fästade derwid på alla sidor. Då blef han mycket glad, så att han glömde sin hunger, och lekte hela dagen med den sagra hättan.

Om qvällen, när sol gick i skog, samlade wallpojken sitt få, och lagade sig att drifwa till bys. Wid det han nu kom på wägen, mötte honom en mycket liten och dertill mycket fager jungfru. Hon helsade wänligt: "god qväll!" "God qväll igen!" helsade wallpojken. Den lilla sporde: "har du funnit min hätta, som jag på morgonen tappade i gröngråset?" Pojken swarade: "ja, jag har hittat den. Men, kära du! låt mig behålla den lilla mössan; jag har tänkt att ge den åt min elaka styfmoder, så får jag kanske liter mat, när jag kommer hem." Jungfrun bad nu så innerligen wackert: "gif mig åter min hätta! en annan gång will jag tjena dig igen." Då gaf wallpojken henne den lilla mössan; men jungfrun blef så glad, så glad, nickade wänligt och sprang sina färde.

Pojken lullade nu ihop sitt få, och gaf sig emot hemmet. När han kom till gården war det redan mörkt, och styfmodern hade länge wäntat honom. Hon war nu mycket mislynt, och sade: "alltid skall du komma så sent, att jag får sitta uppe halfwa natten och mjölka. Der står gröt qwar i fatet, åt nu och packa dig i säng, att du i morgon bittida kan komma upp med annat folk." Den stackars gossen

tordes icke swara till dessa hårda ord, utan åt, och smög derefter upp på höskullen, hwarest han plågade sofwä. Men hela natten drömde han om ingenting annat, än den lilla jungfrun och hennes röda mössa.

Arla om morgonen, innan dagen grydde, wäcktes pojken af sin styfmoder, med det wanliga ropet: "stig upp din låtting! inte böra kråken stå och hungra för din skull." Den stackars gossen steg genast upp, och lagade sig att drifwa wall; men innan han gick, bad han sin styfmoder om en beta bröd. "Bröd!" sade den elaka qvinnan, "en odugling, såsom du, är inte bröd wärd." Pojken måste således gå bort helt fastande, hwilket gick honom hårdt till sinnes. När han nu kom ut i den gröna skogen, och satte sig ned på kullen, hwarest han plågade hwila under sommarhettan, föll det honom sållsamt före att marken war ännu mera torr än de föregående dagarne, och gräset trampadt i stora rundlar. Då rann det honom i hugen hwad han hade hört om de små *Elfworna*, att de tråda sin dans om sommarnätterna i det daggiga gräset, och han förstod att detta mände wara en *Elfwering* eller *Elfwedans*. Wid han nu satt i djupa tankar, stötte han med foten emot en liten pingla, som låg i gräset; men den lilla bjällran klingade derwid så ljusligt, att all boskapen loyp tillsammans, och ställde sig att lyfna. Då blef pojken åter glad, och lekte med den lilla pinglan, till des han förgat sin sorg och forna glömde sitt bete. Och så förgick åfwen den dagen, långt hastigare än han kunnat tänka.

När det led emot qvällen, och solen stod jemns

med flogstopparne, lockade wallpojken sitt få, och redde sig att återvända hem. Men huru han ock måtte lulla och ropa, wille boskapen icke skiljas ifrån betet, ty der war ett fagert och gråsriskt ställe. Då tänkte pojken wid sig sjelf: "Kanske lyda de bättre den lilla pinglan." Han tog så fram sin bjällra, och klingade wid det han gick utåt wägen. Genast kom skällefön löpandes efter honom, och med henne följde det öfriga fået. Då blef wallgossen glad i hugen, ty han förstod wäl hwad gagn han kunde göra sig med den lilla bjällran. Bäst han nu gick, mötte honom en liten, liten gubbe. Gubben helsade wänligt: "god qwäll!" "God qwäll igen!" sporde pojken. Den lille sporde: "har du funnit min pingla, som jag på morgonen tappade i gröngråset?" Wallpojken genmålte: "ja, jag har hittat den." Gubben sade: "gif mig den tillbaka!" "Nej," swarade pojken, "iag är icke så dum, som du tänker. I förrgårs hittade jag två små glasskor, dem lockade en liten gosse ifrån mig. I går tann jag en håtta, den gaf jag åt en liten jungfru; och nu kommer du och will taga den lilla pinglan, som är så god att locka kråken med. Andra hittare få hittelön, men jag får aldrig något." Den lille gaf nu många fagra ord, att han skulle återfå sin pingla; men ingenting halp. Då sade gubben: "gif mig åter den lilla bjällran, och jag will här gifwa dig en annan, hwarmed du kan locka ditt få; dertill skall du få önska dig tre önskingar." Pojken tyckte att detta war ett godt wilkor, och samtyckte gerna dertill. Han tog så till orda: "efter som jag får önska mig hwad jag will, så önskar jag att bli konung, och så önskar jag att få en stor kungsgård,

och så önskar jag att vinna en fager, fager drottning." "Du önskar icke ringa önskingar," återtog den lille, "men lägg wäl på sinnet hwad jag nu säger dig. I natt, medan alla sofwa, skall du gå hemifrån, tills du kommer till en kungsgård, som ligger rätt nordan ut. Här har du en pipa af ben. Om du kommer i nöd, så blås deruti. Kommer du åter i stor nöd, blås om igen. Men kommer du tredje gången i stor farlighet, bryt då sönder pipan, och jag will hjälpa dig, såsom jag har lofwat." Pojken tackade mycket för gubbens föråringar, och så gick Elfwefonungen sinna fårde. Men wallpojken drog hemåt, och gladdde sig att snart slippa walla få åt sin elaka styfmoder.

Då pojken kom till bys war det redan mörkt, och styfmodern hade länge wäntat hans hemkomst. Hon war nu mycket förbittrad, så att den stackars gossen fick hugg i stället för mat. "Detta räcker wäl inte så länge", tröstade pojken sig sjelf, wid det han smög upp på höskullen. Han lade sig derefter att hwila, och sof en kort blund. Men wid midnattstid, långt innan hanen gol, steg wallpojken upp, smög bort ifrån gården, och beghute sin fård rätt nordan ut, såsom gubben hade sagt. Han wandrade så utan rast eller ro, öfwer berg och dalar, och två gånger gick solen upp, och två gånger gick solen ned, medan han ännu war på wägen.

På tredje dagen, emot qvällen, kom wallpojken till en kungsgård, som war så stor att han aldrig tänkt få se des life. Pojken gick in i köket, och bad om tjenst. "Hwad är din kunskap och idrott?" sporde köksmästaren. "Jag kan gå wall med få," genmålte pojken. Köksmästaren sade: "Konungen

behöfwer en wallare som aldrabäst; men det går wäl med dig, såsom det gått med de andra, att du hwarje dag mister något af din hjord." Pojken swarade: "jag har aldrig satt bort något kråk der jag gått wall." Han blef nu tagen i tjenst på den stora kungsgården, och wallade konungens få; men aldrig ref ulfwen något kråk för honom, och så wardt han wäl ansedd ibland alla konungens tjenare.

En afton, när wallaren dref sitt få till bys, märkte han en liten fager jungfru, som stod i windögat och lyfnade till hans qwäden. Pojken låtsade som ingenting, ehuru han blef helt warm under tröjan. Det led så någon tid bortåt, och wallpojken gladdes hwar gång han såg den lilla jungfrun; men han wiste icke ännu att hon war konungens dotter. Då hände sig en dag att den unga mön kom gåendes bort till honom, der han dref sitt få i bet. Hon hade med sig ett litet snöhwitt lamm, och bad honom så wänligt, att han skulle akta det lilla lammet för ulfwarne i skogen. Härwid blef wallaren så till mods, att han hwarken kunde tala eller swara. Han tog nu lammet med sig, och hade sin käraste lust att wårda det; men djuret hyllade sig till honom, såsom hunden leker efter sin husbonde. Ifrån den dagen fick wallpojken ofta se den sagra konungadottern. Om morgnarne, när han lullade i wall, stod mön wid windögat och lyfnade till hans sånger. Men om qwallarne, när han kom hem ur skog, gick prinsessan ned, för att smeka sitt lilla lamm och tala några wänliga ord med wallgossen.

Det led så en rund tid bortåt. Wallpojken wårte till en rast ungerswen; men konungadottern rann upp, och blef den sagra mö som stod att

finna när eller fjerran. Likwål kom hon hwarje afton att smeka sitt lamm, såsom hennes sed war. Men en wacker dag war prinsessan borta, och kunde icke finnas igen. Då blef en stor sorg och uppståndelse öfwer hela kungsgården, ty alla höllo henne kär; men konungen och drottningen förjde aldrig mest. Konungen lät så utgå ett påbud öfwer all land, att hwem som kunde frälssa hans dotter, skulle få prinsessan och dertill halftwa konungar ket. Då kommo konungasöner, ungerswänner, och kämpar ifrån både östan och westan; de klädde sig i jern, och drogo ut med wapen och följe, för att söka den borttröfwade jungfrun. Men icke många woro de som wände tillbaka ifrån den färden, och de som skommo hem igen hade hwarcken hört eller sport någonting. Konungen och drottningen förjde nu öfwermåttan, och menade att de hade lidit en skada, som aldrig kunde botas. Wallaren dref, såsom förr, sitt få i skog: men han war litet glad ty den fagra konungadottern lekte i hans hug båd dagar och stunder.

En natt tycktes det wallaremannen i sömnen såsom stod den lille Elfwekonungen framför hans sång, och sade: "åt norr! åt norr! der har du din drottning." Då blef swennen så glad att han spratt upp, och wid han waknade, se då stod den lille ännu qwar, och winkade: "åt norr! åt norr!" Derefter förswann gubben, men wallaren wiste icke rätt om det hade varit en synwilla. När nu dagen wardt ljus, gick swennen upp i borgstugan, och begärde komma till tals med konungen. Häröfwer undrade alla konungens tjenare, och köksmästaren sade: "du har wallat i så många år, att du wäl kunde få tillökning i lön och kost, utan att tala just

wid konungen sjelf. Men wallaren stod fast wid sin begäran, och lät förstå, att han hade någonting helt annat i sitt sinne: När han så kom upp i salen, sporde konungen efter hans ärende: Swennen tog till orda: "jag har tjenat dig troget i många år, nu bedes jag orlof att få draga bort och uppsöka prinsessan." Då blef konungen wred, och sade: "huru will du, som går wall med få, tänka på det som ingen kämpe eller konungaton måttat uträtta?" Men wallaren swarade frimodigt, att han skulle uppsöka prinsessan, eller för henne tillsätta lifwet. Då lät konungen sin wrede fara, och tänkte på det gamla språket: "ofta sitter skarlakans hjerta under wadmals kapp." Han gaf så befallning att wallaren skulle utrustas på det bästa, med gods och gångare, och hwad annat han behöfde. Men swennen sade: "jag passar icke på att rida, gif mig blott edert ord och orlof, samt tillräcklig wägfost." Konungen önskade honom derefter lycka på färden; men alla smådrängar, och andra tjenare i kungsgården, logo öfwer wallarens wägsamma företag.

Swennen wandrade nu emot norr, såsom Estwego gubben hade lärt honom, och kom så lång en wäg, att det wäl icke kunde wara mycket igen till werldens ända. När han så hade färdats öfwer berg och öde stigar, kom han slutligen till en stor sjö; midt i den sjön war en fager ö, och på ön låg en kungsgård, ännu mycket ansenligare än den hwarifrån wallaren hade kommit. Swennen gick ned till sjöstranden, och beskådade kungsgården på alla sidor. Bäst han nu såg sig omkring, blef han warse en jungfru, med fagergult hår, som stod wid windögat, och winkade med ett silkesband, sådant

konungadotterns lamm plågat båra. Då hoppade hjertat i swennens bröst, ty det rann honom i hugen, att mån icke kunde vara någon annan än prinsessan. Han satte sig nu att eftersinna, huru han skulle komma öfwer watten till den stora kungsgården; men ingenting stod honom till råda. Andtligen föll honom i minnet, att han wäl kunde pröfwa, om de små Elfworna wille hjelpa honom. Han tog dertföre fram sin lilla benpipa, och blåste en lång, uthållen ton. "God qwäll!" sade i detsamma en röst bakom honom. "God qwäll igen," helsade swennen, och wände sig om. Då stod framför honom den lilla pilten, hwars glasfkor han en gång hade funnit i gröngråset. "Hwad will du mig?" sporde Elfwegossen. Wallaren sade: "jag beder, att du för mig öfwer sjön till kungsgården." Pilten genmålte: "sätt dig upp på min rygg!" Swennen gjorde såsom honom war tillsagdt; men i detsamma stiftade pilten sin hamn, och blef till en stor, stor hök, som for genom lusten, och stannade icke förr än de kommit till ön, såsom wallaren åskat.

Swennen gick nu upp i borgstugan och begårde tjenst. "Hwad är din färdighet och idrott?" sporde köksmästaren. "Jag kan gå wall med få!" genmålte wallaren. Köksmästaren sade: "Zätten behöfwer nu en wallare som aldrabåst; men tillåfwentyr's går det dig såsom det gått de andra; ty om du mister något kråk, galler det ditt lif." Swennen tog till orda: "detta tyckes wara mig ett hårdt wilkor, men jag will antaga det." Då bad köksmästaren honom wara wälkommen, och sade att han skulle börja sin tjenst den andra dagen.

Swennen gick nu wall med jättens få, samt sjöng sina qwäden och klingade med sin pingla, såsom hans sed war. Men konungadottern satt wid windögat och lyfnade, samt winkade tillika åt honom det han icke skulle låta märka sig. Om qwäl- len lullade wallaren åter hem ur skog. Då kom jätten gåendes emot honom, och sade: "Du är i stället för den som fattas;" men intet kråk war borta, huru jätten och wille råka. Nu blef tuszen wänlig, och målte: "Du skall blifwa min wallare, i all din dag." Han gick derefter bort till sjöstranden, lossade sitt förtrollade skepp, och rodde tre gånger omkring ön, såsom han plågade göra.

Medan jätten war borta, ställde sig konungadottern wid windögat, och qwad:

"J natt, i natt, du wallareman!
går molnet undan min stjerna.

Uch kommer du då, så blir jag wäl din,
min krona ger jag dig gerna."

Wallaren lyfnade till sången, och förstod, att han borde komma om natten och befria konungadottern. Han gick så bort, utan att låta märka sig med något. Men när det blifwit sent, och alla sofwö sin djupaste sömn, smög han åter fram till tornet, ställde sig nedansföre windögat, och qwad:

"J natten wäntar din wallareman,
står sorgsen under ditt galler;
och kommer du med, så blir du wäl min,
me'n skuggan så wida faller."

Konungadottern hwiskade: "Jag är bunden med länkar af guld, kom och bryt dem!" Då wiste sig wallaren ingen råd, utan tog fram sin lilla pipa, och blåste en lång, uthållen ton. "Gud qwäll!"

sade i detsamma en röst bakom honom. "God qväll igen!" helsade wallaren, och såg sig om. Då stod framför honom den lille Elfwemannen, af hwilken han en gång fick bjällran och benpipan. "Hwad vill du mig?" sporde gubben. Wallaren genmålte: "jag beder att du förer mig och prinsessan härifrån." Den lille sade: "Följ mig!" De gingo så upp i tornet till jungfruburen; men borgadörren öppnades af sig sjelf, och när gubben rörde wid kedjan, brast den sönder i stycken. Derefter gingo de alla tre neder till stranden. Då qwad Elfwemannen:

"Liten gädda, i wasen mänd gå,
kom, kom så hastelig!

Din rygg en prinsessa skall rida uppå,
dertill ock en konung så mäktig."

I detsamma kom den lilla jungfrun, hwars hätta wallaren hade funnit i gröngråset. Hon hoppade ned i sjön, och blef till en stor gädda, som lustigt lekte om uti wattenet. Då sade Elfwonungen: "sätten er uppå gäddans rygg. Men prinsessan må icke blifwa rädd, ehwad som händer; ty då är min makt till intet." Så taladt, försvann der gamle; men wallaren och den sagra konungadottern gjorde såsom han hade sagt, och gäddan förde dem hastigt fram genom böljorna.

Medan allt detta tilldrog sig, wakenade jätten i högan loft, såg ut genom windögat, och märkte hwarest wallaren for på wattenet tillika med den unga konungadottern. Genast tog han sin örnehamm, och flög efter dem. Men när gäddan hörde dönet af örnens wingslag, dök hon djupt ned i wattenet, hwarwid konungadottern blef rädd, så att hon skrek högt till. Då war Elfwekonungens makt

till intet, och jätten grep de begge flyktingarne i sina klor. När han så kommit åter till gården, lät han kasta wallaren i en mörk håla, wäl femton famnar under jord; men prinsessan sattes i sin jungfrubur, och waktades noga att hon icke skulle undkomma.

Swennen låg nu i fångatornet, och war illa till mods, att han icke kunnat frälsa konungadottern, och att han tillika förspilt sitt eget lif. Då rann honom i hugen hwad Elfwegubben hade sagt: "om du tredje gången kommer i stor farlighet, bryt sönder den lilla pipan, och jag will hjälpa dig." Så som wallaren nu wäl wiste, att han aldrig mera skulle se dagsens ljus, tog han fram den lilla benpipan, och bröt henne i stycken. "God qwäll!" hördes i detsamma en röst bakom honom. "God qwäll igen!" helsade wallaren, och såg sig om. Då stod den lille gubben framför honom, och sporde: "hwad will du, estersom du kallar mig?" Wallaren swarade: "jag will frälsa prinsessan, och föra henne hem till sin fader." Nu tog gubben honom med sig, och de gingo genom lyfta dörrar, och genom många präktiga rum. Slutligen kommo de uti en stor sal, som war uppsyld med allehanda wapen, swärd, spjut och yror, af hwilka somliga lyste som skärt guld. Gubben gjorde upp eld i eldstaden, och sade: "klåd af dig!" Wallaren gjorde så; och den lille brände upp hans gamla kläder. Derefter gick gubben bort till en stor jernkista, och tog fram en dyrbar rustning, som blänkte af det klaraste guld. "Klåd på dig!" sade han; wallaren gjorde så. När nu swennen war klädd i full rustning ifrån hufwud till fot, band gubben ett skarpt swärd

wid hans sida, och mälte: "det är föreslagdt, att jätten faller för detta swärd, och på denna rustning biter intet stål." Men wallaremannen kände sig wäl till mods i den gyllene rustningen, och rörde sig höfwißt, såsom hade han warit den yppersta konungason. Derefter wände de åter till den mörka fångahålan; wallaren tackade för Eswekonungens goda hjelp, och så skildes de isfrån hwarandra.

Fram på dagen blef mycket buller och bång uti hela gården; ty jätten firade sitt bröllopp med den sagra konungadottern, och hade bjudit sina fränder på gästabud. Prinsessan blef nu klädd på det aldra präktigaste, med guldkrona, röda ringar och andra kostliga smycken, hwilka jättens mor sjelf hade burit. Derefter dracks brölloppet med lust och allföns gamman, och der fattades icke god wälplågnad, både mat och dryck. Men bruden gret utan återwände, och hennes tårar woro så heta, att de brände som en eld på kinden.

När det nu led åt natten, och jätten skulle föra sin brud till brudkammaren, sticade han sina smådrängar, att hemta wallaren som låg uti fångahålan. Men när de kommo ned i tornet war fången borta, och i hans ställe stod der en bård kämp med swärd, brynja och fulla wapen. Wid denna syn blefwo swennerna förfärade, och flydde; men wallaren följde efter, och kom så upp på borggården, hwarest brudskaran war samlad för att skåda hans ändalyft. När nu jätten fick se den raske kämpen, blef han förgrymmad, och sade: "Ew, ware dig, ditt arga troll!" Wid han talade, woro hans ögon så bistra, att han såg midt igenom rustningen. Men swennen räddes icke, utan mälte:

"här skall du strida med mig om din sagra brud." Jätten wille icke bida, utan wesk undan; men wallaren drog sitt swärd, och det flammade såsom en eldslåga. När nu jätten igenkände swärdet för hwilket han skulle falla, wardt han förfärad och blefnade till jord; men wallaren gick dristigt fram, swingade sitt swärd, och gjorde ett wäldigt hugg, så att jättens hustru skildes ifrån kroppen. Detta blef refens bane.

Då bröllopsgästerna sågo denna färd, betogos de af råddhåga, och foro hwar åt sitt håll; men konungadottern lopp fram och tackade den raske wallaremannen, att han frälst hennes lif. De gingo derefter ned till sjöstranden, lossade jättens förtrollade skepp, och rodde bort ifrån ön. När de så kommo hem till kungsgården, wardt en stor glädje och fröjd det konungen hade återfått sin enda dotter, som han först så länge. Derefter tillreddes ett präktigt bröllopp, och wallaremannen fick den sagra konungadottern. De lefde nu lyckliga och förnöjda i många år, och sågo både barn och blomma. Men pinglan och den sönderbrutna benpipan förwaras till en hugkomst på kungsgården, ja, ännu i denna dag.

